

kad su ga uhapsili nije video ni tame ni dnevne svetlosti. Osim toga, sećanje mu više nije bilo neprekinuto. Bilo je trenutaka kad mu se svest, čak i ona vrsta svesti koja se ima u snu, zaustavljala i nastavljala se posle intermeca praznine. No da li su se ta intermeca merila danima ili mesecima, ili samo sekundama, nije mogao da dokuči.

Košmar je počeo s onim prvim udarcima u lakat. Kasnije je shvatio da je sve što se tada desilo samo uvid, uobičajeno ispitivanje kome se podvrgavaju skoro svi zatvorenici. Postojao je dugi niz zločina - špijunaža, sabotaža i slično - koje je po pravilu svako morao priznati. Priznanje je bilo formalnost, mada je mučenje bilo istinsko. Koliko je puta bio tučen, koliko su prebijanja trajala, nije se mogao setiti. Uvek je bilo pet ili šest ljudi u crnim uniformama koji su ga istovremeno tukli. Ponekad pesnicama, ponekad pendrecima, ponekad čeličnim šipkama, ponekad čizmama. Bilo je trenutaka kad se uvijao na podu, životinjski neposramljen bacajući se ovamo-onamo da izbegne udarce, čime se samo otkrivao za nove, sve nove i nove udarce, u rebra, u trbuh, u lakat, u cevanice, u preponu, u mošnice, u trtičnu kost. Bilo je trenutaka kad je mučenje trajalo u beskonačnost i kad mu se činilo da najsvirepije, najgadnije, najneoprostivije nije to što ga stražari tuku i dalje nego što se ne može na silu onesvestiti. Bilo je trenutaka kad su ga živci toliko izdavali da je počinjao kričati za milost još pre no što bi prebijanje počelo, kad je bilo dovoljno da samo vidi pesnicu stegnutu za udarac pa da počne priznavati stvarne i izmišljene zločine. Bilo je drugih trenutaka kad je polazio s odlukom da ne prizna ništa, kada su mu svaku reč morali izvlačiti na silu, kad bi za sekund prestao stenjati između dva udarca, i bilo je trenutaka kad je slabašno pokušavao da učini ustupak, kad je govorio sebi "Priznaću, ali još ne. Moram da izdržim sve dok bol ne postane nepodnošljiv. Još tri udarca, još dva udarca, a onda ću im reći šta hoće." Ponekad su ga prebijali tako da se jedva držao na nogama, a zatim bacali na kameni pod ćelije kao vreću krompira, ostavljali nekoliko sati da dođe sebi, pa ga izvodili i ponovo prebijali. Bilo je takođe i dužih perioda oporavljanja. Sećao ih se nejasno, jer su mu većinom prolazili u snu ili omami. Sećao se ćelije s krevetom od dasaka, s nekom vrstom police na zidu i limenim umivaonikom, i obroka tople supe i hleba, a pokatkad i kafe. Sećao se mrgodnog berberina koji je dolazio da mu zgrebe bradu i potkreše kosu, i poslovnih bezosećajnih ljudi u belim mantilima koji su mu pipali puls, ispitivali reflekse, podizali očne kapke, prelazili po njemu grubim prstima tražeći slomljene kosti, i zabadali mu igle u ruku da ga uspravaju.

Prebijanja se proređiše i postadoše ponajviše pretnja, užas u koji su ga svakog trenutka mogli vratiti kad njegovi odgovori nisu zadovoljavali. Sad ga više nisu ispitivali grubijani u crnoj uniformi nego partijski intelektualci, omaleni okrugli ljudi hitrih pokreta i blještavih naočara, koji su ga obrađivali na smenu po deset ili dvadeset časova uzastopce. Ti drugi islednici uvek su udešavali da on stalno trpi kakav slabiji bol, ali njegov bol im nije bio glavni oslonac. Udarali su mu šamare, vukli ga za uši, primoravali ga da stoji na jednoj nozi, nisu mu dopuštali da mokri, upravljali mu blještave sijalice u oči dok mu ne bi pošle suze; no cilj svega toga je bio da ga ponize i unište mu sposobnost prepiranja i rasuđivanja. Njihovo pravo oružje bilo je stalno saslušavanje koje se protezalo sat za satom; saplitali su ga, pripremali mu zamke, izvrtali sve što bi rekao, ubeđivali ga u svakom trenutku da laže i protivreći samom sebi dok na kraju ne bi počeo plakati, od stida isto koliko i od nervnog umora. Ponekad bi tokom jedne seanse zaplakao po pet - šest puta. Najčešće su se izdirali na njega, vređajući ga i preteći, kad god bi oklevao da odgovori na neko pitanje, da će ga ponovo baciti stražarima; no ponekad bi iznenada promenili ton, zvali ga drugom, zaklinjali ga u ime englsoca i Velikog Brata, i pitali tužnim glasom da li još uvek nema u srcu dovoljno odanosti Partiji da bi pozeleo da popravi greške koje je počinio. Posle saslušavanja, kad su